

1. 'Hou vol!'

William Wilberforce was parlamentslid in Engeland, eind 18^e en begin 19^e eeuw. Wilberforce was dé grote, drijvende kracht achter de beweging die de slavernij wilde afschaffen. Wilberforce deed dat vanuit zijn geloof in Jezus Christus. Maar het was een ontzettend taai gevecht. Er stonden grote financiële belangen op het spel. Wilberforce had veel vijanden, en heeft alles op alles moeten zetten om de strijd te winnen.

Op een dag in 1791 kreeg hij een brief van John Wesley. Wesley was een heel beroemd predikant in Engeland, en trouwens ook ver daarbuiten. In feite was John Wesley een opwekkingsprediker. Hij trok enorme massa's mensen. Maar in 1791 lag hij op zijn sterfbed, en op dat moment schreef hij die brief aan William Wilberforce. De boodschap van de brief was: 'William, ga door! Hou vol!' Ik lees een stukje voor: 'Alléén als de kracht van God je heeft opgewekt... kan ik begrijpen hoe je dóór kunt gaan met je glorieuze onderneming om je te verzetten tegen de afschuwelijke praktijk van de slavernij, het schandaal van de religie, van Engeland en van de menselijke natuur.

Behalve als God je juist voor deze zaak heeft opgewekt, zul je uitgeput raken door de tegenstand van mensen en duivelse machten. Maar als God voor je is, wie kan er dan tegen je zijn? Zijn ze allemaal samen sterker dan God? Ga door in de naam van God, en in de kracht van Zijn macht!'

Die brief van John Wesley, geschreven vanaf zijn sterfbed, heeft William Wilberforce ongetwijfeld heel goed gedaan. En het is precies zo'n soort brief die ook Paulus schrijft aan zijn veel jongere medewerker Timotheüs, die de leider is van de gemeente in Efeze. Paulus schrijft die brief vanuit de gevangenis in Rome. En hij weet het zeker: binnenkort zal hij sterven. Kijk maar in vers 6: 'Ik word immers reeds als een plengoffer uitgegoten (oftewel: mijn bloed gaat binnenkort vloeien) en het tijdstip van mijn heengaan is aanstaande.' 'Mijn leven loopt ten einde.'

Deze tweede brief van Paulus aan Timotheüs is zijn geestelijke testament. Waarschijnlijk zit Paulus voor de tweede keer gevangen in Rome. Na zijn eerste gevangenschap is hij nog een paar jaar vrij geweest. Maar nu weet hij dat anders zal gaan. En daarom doet hij een héél dringende oproep, kijk maar in 4: 2: 'Predik het Woord. Volhard daarin, gelegen of ongelegen (of het je nou uitkomt, of dat het jou niet uitkomt, al is het midden in de nacht, of al heb je net een dagje vrij). Weerleg, bestraf, vermaan, en dat met alle geduld en onderricht. Want,' zegt Paulus, 'er zal een tijd komen dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar dat zij zullen zoeken wat het gehoor streelt, en voor zichzelf leraars zullen verzamelen overeenkomstig hun eigen begeerten.' Daar moet je dus heel scherp op zijn! Als jij bepaalde dingen niet wilt horen, als er dingen zijn die je irriteren, en je denkt: 'Ik ga niet meer naar die en die dominee', ligt dat dan aan die dominee? Of ligt het aan de Bijbel, die een ongemakkelijke waarheid in zich heeft? Of ligt aan jouzelf? Wil je alleen horen wat jij prettig vindt?

'Ga door, Timotheüs!' zegt Paulus. En vervolgens zegt hij dan in 4: 6: 'Zelf moet ik afscheid nemen. Het tijdstip van mijn dood nadert nu snel.' En dan vers 7: 'Ik heb de goede strijd gestreden. Ik heb de loop tot een einde gebracht. Ik heb het geloof behouden.'



Rembrandt van Rijn: *Paulus in de gevangenis*

2. Ga door met de strijd, met de wedloop

Paulus spreekt over een 'strijd' en over een 'loop'. Die strijd, dat is als het ware een veldslag. En dan moet je niet denken aan een strijd met wapens, met geweld. Misschien denk je dat weleens, dat geloof altijd leidt tot geweld. Maar bij Jezus is dat beslist niet het geval. En wie Jezus volgt, zal nooit en te nimmer het geloof met geweld willen verbreiden. Nee, dit is een heel ander soort strijd. Het is een strijd tegen duivelse machten die mensen verleiden, die mensen in het ongeluk storten. Het is een strijd tegen foute ideeën, tegen leugens en bedrog. Het is ook een strijd tegen jezelf, tegen je eigen neiging om de makkelijke weg te kiezen, de afsnijpaadjes, het is een góede strijd, in de voetsporen van Jezus. Het is ook een 'loop', zegt Paulus, een hardloopwedstrijd, zoals een marathon. En als je meedoet aan een marathon, of een andere loop, waar komt het dan op aan? Dan komt het aan op volharding, dóórgaan, niet opgeven.

De 'goede strijd' en de 'loop', die voorbeelden zeggen iets over Paulus, maar niet alleen over hem.

Die voorbeelden zeggen iets over het leven van iedere christen. Dit leven is vaak niet gemakkelijk, en dat moet je ook niet verwachten. In het Westen krijgen we dat allemaal mee, alsof het héél vanzelfsprekend is: dat het leven 'leuk' moet zijn, dat je moet genieten. Bij een uitvaart is dat heel vaak de boodschap: 'Piet heeft een goed leven gehad, want Piet heeft zó genoten, van zijn volkstuin en van de vakanties en van zijn caravan.'

Mag je dan niet genieten? Ja, natuurlijk wel! Maar het is níét hetgene waar het leven om draait! Iemand zei een keer: 'Alleen wat waard is om voor te sterven, is ook waard om voor te leven.'

En wat is waard om voor te sterven? Het Evangelie! De boodschap van Gods liefde voor mensen. Want dat heeft eeuwigheidswaarde. De caravan is maar tijdelijk, en die vakanties ook, maar Gods liefde is voor eeuwig! Niet voor niets zijn er op dit moment miljoenen mensen die lijden om hun geloof in Jezus. Mensen die gevangen zitten, of uit hun familie gestoten zijn. Dat gebeurt ook hier in Nederland: mensen die uit hun familie gestoten worden omdat ze christen worden.

'Ik heb de goede strijd gestreden', zegt Paulus. Wat is dan die goede strijd? Die goede strijd, dat is dat je doet wat Jezus heeft gezegd. En wat heeft Jezus gezegd? 'Ga erop uit, maak alle volken tot Mijn leerlingen, en doop hen in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.' Dat is de opdracht! De liefde van Christus doorgeven. En als je die weg gaat, zul je merken dat je dat alleen maar kunt in de verbondenheid met God Zelf, met Vader, Zoon en Geest.

En daarom is het gebed zo centraal in die goede strijd. Bidden is strijden. En soms is dat opeens glashelder. Ik heb hier een klein boekje van Corrie ten Boom. Het heet *Gebed*. Corrie ten Boom zat tijdens de Tweede Wereldoorlog in het verzet. Zij en haar familie hebben honderden mensen het leven gered. Ze werden verraden en zij en haar zus kwamen in concentratiekamp Ravensbrück. Corrie heeft het kamp overleefd en ging toen de

wereld over met het Evangelie. Zij is zeer betrouwbaar, niet de eerste de beste. In dat boekje schrijft ze dit: 'Een zendeling was eens in groot gevaar. Op een avond was hij alleen thuis. Vijanden wilden hem doden, maar er gebeurde niets. De volgende dag kwam een van de vijanden naar hem toe en zei: "Wij wilden u doden gisteravond, maar we konden het niet."

"Waarom niet?" vroeg de zendeling.

"Er waren zoveel mannen om uw huis. Wij waren met ons vieren en om uw huis waren wel zeventien mannen."

De zendeling schreef dit aan zijn vrienden in het vaderland. En die ontdekten dat zij diezelfde avond een bidstond hadden gehad. Er waren zeventien christenen gekomen om te bidden. Zeventien christenen hadden gebeden in het vaderland. Er hadden zeventien engelen gestaan om het huis van de zendeling.' Tot zover Corrie ten Boom.

3. Blijf dicht bij God, zodat je je geloof behoudt

Merk je het? Als je bidt, dan strijd je mee. Het is de góede strijd, de strijd vóór mensen, voor de redding van mensen. Paulus zegt: 'Ik heb de goede strijd gestreden. Ik heb de loop tot een einde gebracht. Ik heb het geloof behouden.' Dat laatste zinnetje vind ik ontroerend. De grote Paulus die het zo nederig zegt, vol verwondering: 'Het is gelukt, God zij dank! Ik heb het geloof behouden.' Denk nóóit dat het vanzelf gaat. Geloof staat altijd onder druk. Ga maar eens naar een reünie van een christelijke school, en kijk maar rond wie er nog gelooft. Nee, het is een wonder als je het vast mag houden, en blijf erom bidden: 'Heer, houdt U mij vast, want anders raak ik U kwijt.'

4. De krans van de rechtvaardigheid: ook voor jou!

'Ik heb de goede strijd gestreden. Ik heb de loop tot een einde gebracht. Ik heb het geloof behouden.' En als je dan zó je weg gaat, als je zó de marathon van het leven loopt, het leven met Jezus Christus, dan ligt er vóór je een geweldige belofte. Vers 8: 'Verder is voor mij weggelegd de krans van de rechtvaardigheid die de Heer (Jezus), de rechtvaardige Rechter, mij op die dag geven zal. En niet alleen mij, maar ook allen die Zijn verschijning hebben liefgehad.'

Er ligt dus iets klaar. Een krans, een lauwerkrans, zoals de atleten die kregen in de Oudheid als ze een wedstrijd wonnen, bijvoorbeeld tijdens de Olympische Spelen. Het is de 'krans van de rechtvaardigheid', zegt Paulus. Die ligt voor hem klaar bij God. Ik moest bij die 'krans van de rechtvaardigheid' denken aan de 'Laan van de Rechtvaardigen', in Yad Vashem, het Holocaustmuseum in Jeruzalem. Daar zijn bomen geplant voor mensen die Joden hebben gered, met gevaar voor eigen leven, of ten koste van hun leven. Voor Corrie ten Boom is ook zo'n boom geplant. En als die bordjes zie, met die namen, dan voel ik me altijd héél klein. Héél nietig. En dan denk ik: 'Zou ik het gedurfd

hebben? Zou ik mijn leven op het spel gezet hebben om Joden te redden?' Ik hóóp het. Maar uit mijn eigen kracht zou ik het absoluut niet gekund hebben. Ik zou het alleen gekund hebben dankzij God, dankzij de Heilige Geest.

En zo is het ook met de krans van de rechtvaardigheid. Hoe kun je die ooit krijgen, als mens, als zondig mens? Niet door alles wat jij presteert, niet door al jouw heldendaden. Nee, het is alleen door de verbondenheid met Jezus Christus. Kijk maar, zó staat het er: 'Verder is voor mij weggelegd de krans van de rechtvaardigheid die de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij op die dag geven zal. En niet alleen mij, *maar ook allen die Zijn verschijning hebben liefgehad.*'

Dus voor wie is die krans? Voor iedereen die de verschijning van Jezus Christus op deze aarde heeft liefgehad! We weten niet of Paulus hier doelt op de eerste verschijning van Jezus op aarde, als mens onder de mensen, of dat hij doelt op de tweede verschijning van Jezus, als Hij terugkomt op aarde. Maar dat maakt eigenlijk niet uit. Het gaat erom dat je Jezus liefhebt, Jezus, de Redder van mensen. Jezus, de Vriend van zondaren die hun schuld belijden. Jezus, de Heiland die Zich gaf om mensen eeuwig leven te schenken.

Jij en ik, wij zijn niet rechtvaardig. En wij verdienen geen krans van de rechtvaardigheid. Maar dankzij het offer van Christus worden wij rechtvaardig verkláárd. Dat offer, waarvan wij vandaag de tekenen hebben geproefd. Brood en wijn, het lichaam en bloed van Christus. Omdat Hij álles heeft volbracht, mogen wij die wedstrijd rennen, de wedstrijd van het leven, met die erekrans voor ogen. We mogen de goede strijd strijden, met het oog op de dag dat Jezus het zegt: 'Mijn kind, hier is je erekrans, de kroon op je hoofd, omdat je van me hield, en omdat je naar me bleef uitkijken, ook toen anderen me vergeten waren. Welkom, Mijn kind, welkom in Mijn eeuwige woning.'

Deze dag was een pleisterplaats onderweg. Straks gaan we weer verder. En wat mooi als hier straks mensen mogen komen, hier in dit gebouw, om een kaarsje te branden. En ook even de rust te proeven van deze pleisterplaats. Misschien wil je zelf nog wel even blijven, van harte welkom!

Houd het vast, wat we vandaag mochten beleven: nieuwe kracht van Boven, om verder te gaan met de goede strijd. De strijd vóór mensen. Nieuwe kracht om verder te gaan met die lange marathon, tot we op een dag aankomen in die nieuwe wereld, met al die anderen die ons al lang zijn voorgegaan: Paulus, Timotheüs, John Wesley, William Wilberforce, Corrie ten Boom, die zendeling met die zeventien engelen om zijn huis... Wat zal het indrukwekkend zijn als we daar neerknielen en de krans op ons hoofd zullen voelen. En als we dan opkijken, en de ogen zien van de Meester, vol liefde, vol vreugde, vol blijdschap, omdat we veilig zijn aangekomen.

Amen.

Reageren op de dienst? Bel of mail: René van Loon, 010-4426280, renevanloon@samaritaan.org